

Idrottsminnen

Nr 3 — September 2020

Foto: Mårten Lång/Skogssport, Svenska Orienteringsförbundet

Erik Rost tilldelas Hälsingeguldet 2019 för hans insatser i skidorienteringen under många år. VM - 13 medaljer, EM – 24 medaljer, Världscupen 2 total- och 25 delsegrar.

Hälsinglands Idrottshistoriska Sällskap

Kassörens ruta nr. 3, 2020.

ALLA KAN BLI MEDLEM I HÄLSINGLANDS IDROTTHISTORISKA SÄLLSKAP.

Alla, med ambition att ta del av, sprida och bevara Hälsinglands digra och intressanta idrottshistoria, hälsas varmt välkomna som medlem i HIHS.

HIHS medlemsförteckning upptar idag 374 betalande medlemmar, och övriga samarbetspartners, obetalda 31 st, men det finns plats för många, många fler.

Hur blir jag medlem i HIHS?

Medlemsavgiften betalas till vårt bankgiro **273–0133** eller via Swish **123 038 81 65**.

Kom ihåg att uppge namn och adress, gärna en e-postadress.

Man kan även på vår hemsida: www.HIHS.se ansöka om medlemskap!

Våra medlemsavgifter för 2020 är:

- 100;- Enskild medlem
- 200;- Föreningar och klubbar
- 300;- Förbund, företag och kommuner.

Nya medlemmar.

HIHS har, sen det senaste utskicket av Idrottsminnen, fått den stora äran att hälsa följande nya medlemmar varmt välkomna: Anders Stenquist Bollnäs, Johnny Bryngelsson Delsbo, Sven Cahling Ljusdal och Robert Andersson Hudiksvall.

Kontakta Owe Flodin på 070-569 08 31
e-post: oweflodin45@gmail.com
om du har frågor rörande medlemskap.

Dags för tredje numret av Idrottsminnen 2020 !

I detta nummer uppmärksammar vi vinnaren av Hälsingeguldet 2019. **Erik Rost** är verkligen en värdig vinnare efter alla medaljer den grabben har vunnit, genom åren.

HIHS berättar hur vår verksamhet bedrivs under Corona-pandemin. Verkar bli svårt med jubileumscaféerna och vår årliga idrottsresa.

HIHS skriver om en grabb i Ljusne som blev känd under smeknamnet "**Norrlandsyrvädret**". Vilken kille.

Leif Sundell har hälsat på i Ramsjö och träffat några fotbolls-legendarer.

HIHS noterar att några medlemmar har glömt att betala medlemsavgiften för 2020. (Det är lätt att glömma)

Resultatet av **Leif Styrmans** kluriga frågor. Redaktionen fick in 13 svar, nästan alla hade 12 rätt.

Lars-Gösta skriver om Hälsinglands Friidrottsförbunds årsberättelse 1964 och visst hade Hälsingland lovande idrottare.

Karl-Inge skriver om den snabbaste ytterback som har spelat fotboll, som tyvärr har lämnat oss.

Välkomna till Idrottsminnen **Nr 3 — 2020**

Lars Hedlund

Foto: Mårten Lång/Skogssport,
Svenska Orienteringsförbundet

Erik Rost

Alfta-ÖSA OK, tilldelas Hälsingeguldet 2019

Två individuella guldmedaljer och en silvermedalj i stafett vid VM och fem medaljer, varav en individuellt, på lika många starter i EM gav ännu ett guld – **Hälsingeguldet 2019** – till skidorienteraren **Erik Rost, Alfta-ÖSA OK**.

VM-gulden knep han "på hemmaplan" i Piteå där han först delade segern i sprint med ryssen Sergey Gorlanov för att två dagar senare, 23 mars 2019, vinna mass-starten med fem sekunders marginal till Audun Heimdal från Norge.

Då hade Erik Rost haft en imponerande vecka vid EM i Turkiet en dryg månad tidigare där han gjorde fem framträdanden med fem medaljer som resultat. Kronan på verket blev segern på medeldistans medan silverplaceringarna kom på sprint och i mixedstafetten tillsammans med klubbkamraten Tove Alexandersson medan bronsmedaljerna kom på långdistans och i herrstafetten.

VM i Piteå 2019 var Erik Rosts sista. Sedan årets säsong av kända orsaker ställts in – bara ett par av SM-distanserna hann avverkas i början av januari – har han bestämt sig för att lägga landslagskarriären bakom sig.

- Jag har tillhört landslaget ända sedan jag kom in i juniorlandslaget som 17-åring, säger han.

Det betyder 19 säsonger i landslaget. Sista landslagsuppdraget var EM i Ryssland i mars.

Men det hela började hemma i Alfta där Erik Rost föddes 1985. Fick tidigt lära sig det här med karta och kompass. Båda föräldrarna, Anders Johansson och Elisabeth Rost, var ju orienterare. Men Erik höll även på med löpning på sommaren och längdåkning på vintern.

Efter att ha gått ut högstadiet i Alftaskolan väntade Skidgymnasiet i Mora. Därefter blev det Borlänge där han tog ingenjörsexamen.

- Men jag kom på att det inte var det rätta för mig. Så efter en tid sökte jag till skogsmästarutbildning i Skinnskatteberg och där blev jag utexaminerad skogsmästare förra året.

2019 ett riktigt mästarår alltså för Erik Rost: världsmästare, europamästare, svensk mästare och – skogsmästare.

Sedan slutet av förra året bor Erik Rost åter i Mora med familjen bestående av fru Hanna, som Erik började spana in redan 2008 då hon ingick i den tjeckiska landslagstruppen, och sonen Wille, drygt ett och ett halvt år.

Erik Rost har hela tiden tävlat för moderklubben Alfta-ÖSA OK i skidorientering men sommartid tävlar han sedan många år för Malungsklubben OK Skogsmårdarna.

- Jag tävlande för Alfta-ÖSA OK även i orientering fram till och med junioråldern, säger han. Även där har han stora framgångar. 2012 var han med och sprang både EM och VM. Dessutom vann han O-ringen här i Hälsingland 2011.

Förutom alla medaljer från VM och EM i skidorientering finns ett ännu större antal medaljer från SM.

- Från mitt första JSM 2002 har jag tagit minst ett guld varje år utom 2013. Det senaste nu i januari då jag vann medeldistansen och kom tvåa i stafett i par med Joel Sjölander.

Till vintern blir det en annan typ av samarbete mellan Erik Rost och Joel Sjölander.

- Då arrangerar Alfta-ÖSA OK två av SM-distanserna. Jag ska vara tävlingsledare och Joel, tillsammans med min fru Hanna, ansvarar för banläggningen. Det ska bli roligt att få betala tillbaka en del av vad klubben har gjort för mig under årens lopp, säger Erik Rost.

Erik Rost medaljskörd i Skidorientering !!

VM - 13 medaljer	EM – 24 medaljer	Världscupen
4 guld	12 guld	2 totalsegrar
6 silver	3 silver	25 delsegrar
3 brons	9 brons	

Erik Rost, visar guldmedaljen från VM i Piteå 2019

Foto: Mårten Lång / Skogssport, Svenska Orienteringsförbundet

Skidorienterat i 18 länder

Sverige, Norge, Finland, Ryssland, Estland, Lettland, Tyskland, Tjeckien, Schweiz, Österrike, Italien, Bulgarien, Rumänien, Ukraina, Turkiet, Kazakstan, Japan och USA.

Conny Forsell

När Hälsingeguldet 2019 kommer att delas ut till Erik Rost är i skrivande stund inte riktigt klart. Men kommer Erik att vara tävlingsledare vid Alfta-ÖSA OK:s SM-tävlingar i vinter på hemmaplan, då kan det väl vara ett utmärkt läge att dela ut Hälsingeguldet 2019 till "tävlingsledaren" Erik Rost.

Juryn för Hälsingeguldet.

Vad gör Hälsinglands Idrotts-historiska Sällskap (HIHS) under Coronapandemin...?

Ja, det kan man fråga sig. Nästan alla i vår styrelse är ju i den de så kallade "riskgruppen" så inte blir det mycket gjort för HIHS tyvärr. Styrelsen har inte haft något möte sedan coronapandemin drog igång. Självfallet håller vi kontakt över internet men det blir inte alls samma sak. Vi hoppas i alla fall att vi kan träffas under senhösten och dra upp riktlinjerna för HIHS under nästkommande år.

Jubileumscaféderna som vi hade tänkt utföra under jubileumsåret, skall vi förhoppningsvis genomföra i alla kommuner under 2021. Det blir vårt stora mål under nästkommande år.

En som jobbar frenetiskt under coronapandemin är Anders Skoglund, webbansvarig. Anders lägger upp massor av gamla idrottsbilder under www.HIHS.se/bildarkiv under den fliken finns våra kommuner som har intressanta idrottsbilder.

Här finns också möjligheten för er som har några gamla idrottsbilder att få dessa publicerade på vår hemsida.

Hör av er Anders 070 - 690 93 01 agskoglund@gmail.com

Självfallet fortsätter HIHS med tidskriften Idrottsminnen. Det är ett intressant tidsfördriv att läsa om gamla idrottshändelser i vårt distrikt och ibland publicera dessa i vår tidskrift. Men man märker ju att i dessa tider är det ju betydligt svårare att intervjua personer som har någon anknytning till reportaget.

Har ni något ni vill publicera i Idrottsminnen, hör av er.

I vilket fall som helst fortsätter Hälsinglands Idrottshistoriska Sällskap att jobba med att bevara idrottshistoria i Hälsingland.

Lars Hedlund, ordförande i HIHS

"Norrlandsyrvädret" från Ljusne...

Hur många i det boxningsintresserade Sverige minns, vilken den i historien största sluggerfesten som någonsin visats i vår kära gamla Djurgårdscirkus var, när den utkämpades och vilka kämparna voro?

Jo, det var fighten mellan en ren nybörjare och en garvad boxare som gått igenom ekluten i det stora och hårda Amerika. Nybörjaren var, som han hade blivit döpt till efter den matchen **"Norrlandsyrvädret"** Elon "John" Strand från Ljusne och den garvade var Norsk-amerikanen Jonny Espen, som en gång i tiden var förste sparring till självaste Jack Dempsey. Det var den 15 juni 1925, och en sådan sluggerbatalj, har inte sedan dess skådats i Stockholm !!

Men hur började det hela och vem var Elon "John" Strand?

Elon var en Ala-grabb med en muskelmassa som inte fanns maken till. Hans arbete var timmerflottnings innan han upptäcktes som boxare. Men hur upptäcktes han?

Foto: Ljusne Bruksmuseums Bildarkiv

Här ser vi starka karlar från Ljusne, Olov Strand och sonen Elon.

Det var ju så att Sverige behövde snart någon boxare som kunde ta över efter Harry Persson, man ansåg att boxningssverige behövde en tungviktare likt Jack Dempsey.

Jakten på en ny tungviktare i Sverige blev intensiv. Man sökte med ljus och lykta efter begåvningar. Speciellt aktiva var tidningen Swing, vars redaktör drömde om en svensk Jack Dempsey. Tidningen hade via annonser uppmanat hågade aspiranter att skicka in sina mått till tidningen. Utifrån dessa skulle man bedöma om det fanns någon som liknade Dempsey. Slutligen fastnade man för den nittonårige Hälsingepojken Elon Strand från Ljusne. Han kunskaper om boxning var visserligen rudimentära, men han ansågs värdig en proffsdebut utan föregående amatörkarriär. Förnamnet bedömdes som opassande i proffssammanhang och ändades raskt till **John**. Det var också som bekant, även tidningen Swing som bekostade hela hans utbildning till boxare. Den 10 mars 1925 kom han till Stockholm och blev inkvarterad vid en idealisk träningsplats i Älvsjö.

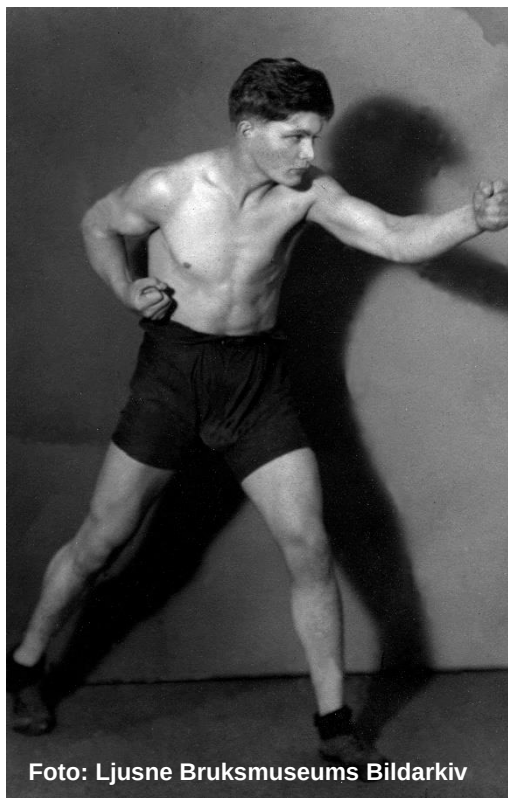

Foto: Ljusne Bruksmuseums Bildarkiv

Träningen som till att börja med sköttes av "Boxningsprofessorn" Alexius Weimark gick utmärkt bra och den unga adepten gjorde också mycket stora framsteg med varje lektion. Så kom sommaren och den härliga utomhusträningen skulle påbörjas. Swing lät bygga en i alla avseenden förstklassig boxningsring, och ett idealiskt träningsläger blev upprättat. Sommaren, vilket blev den vackraste på flera år, var till stor nytta för Strand, som dagligen tränade och skötte sig mer än mönstergillt.

Hans träning hade då övertagits av signaturen "Umpire", Kalle Nyström, i Swing, som noga övervakade att ingen s.k. maskning förekom. Resultatet blev att Strand kunde debutera som professionell boxare redan efter 2 månaders hård träning. Som Strands förste motståndare hade farlige och hårde Norske mästaren Jonny Espen utsetts. När Strand fick veta att han skulle få en match, blev han så glad att han började att hoppa av förtjusning. "Det var verkligen roligt", tyckte han "det skall bli en fight" som aldrig skall glömmas. Som kanske alla vet så höll han ord också.

John Strands batalj mot Jonny Espen i Cirkus den 15 juni 1925, blev en match som ännu inte överträffats och som sagt, det var då han fick namnet "Norrlandsyrvädret"

Strand började med en tjurrusning som heller inte tidigare skådats. Han överraskade då sin rutinerade motståndare fullständigt. Det första slaget som träffade var ett järnhårt höger käkslag som lyfte Espen högt i luften och kastade honom över halva ringen. Detta slag avgjorde det hela , ty Espen klarnade aldrig till ordentligt, under resten av matchen. Det var endast tack vare sin stora ringvana och sin teknik, han över huvud taget kunde hålla sig på benen ronderna ut. Aldrig förut hade man i en svensk ring skådat maken till fighterhumör och friskning. Espen blev totalt överraskad, och de skulle vilken annan tungviktare som helst ha blivit. Under denna störtkur av dråpslag må det var Espen förlåtligt, om han istället för Strand, trodde sig ha sett hela Ljusne framför sig. Taktiken som Strand tillämpade, hade noggrant tränats i Älvsjö. Dempseys taktik låg som grund för Strands utbildning och Dempseys mått hade Strand fått av naturen. I Strands utbildning hade inte mycket ordats om rak vänster och elegant stil. Nej han hade fått itutat hur amerikanarna går fram från den första sekunden till den sista av en match, att endast slå och slå allt vad man kunde. Detta var också något helt nytt här i Sverige, och det visade sig också, åtminstone i den matchen, att det var en mycket effektiv metod. Strands match mot Espen var säkert den största sensationen som visats i vår kära gamla Cirkus.

Tänk er bara, en fullständigt okänd Hälsingegrabb, som **föret aldrig boxats en riktig match**, ställer upp och slår en sådan känd boxare som Jonny Espen. Det var verkligen en överraskningarnas afton, som alla som var där säkert inte kan glömma i första taget.

Strands debut blev alltså en stor överraskning.

Elon eller John som han nu heter besökte hemtrakten 30 augusti 1925 för att visa upp sina kunskaper för kamraterna i Ala. Det blev en uppvisningsmatch mellan John Strand – Harry Drake, England. Platsen blev på Idrottsplatsen i Ala, Olympion.

Strand och Drake visade först sina träningsprogram. Sedan blev det en uppvisnings-match över åtta ronder i stället för förutbestämda sex.

Publiken var nöjd. Strands manager Roland Hentzell ledde övningarna. Drake hade varit en av Jack Dempseys sparringpartners. Publik: 800 personer. Entré 1 - 1,25 kr

Sedan kom den ena matchen efter den andra, med större och mindre framgångar. Bland de kända boxarna som Strand mötte och överlägset besegrade må nämnas förutom Jonny Espen, Norge, Hans Jörgen, Danmark, Kalle "Masen" Jonsson, Sverige, Robert Larsen och Sören Pedersen, Danmark och Battling Sullivan, England.

Dessutom oavgjorda matcher mot bland andra: Marcel Nilles, Frankrike, Fred Young, Eddie Riches, Lesslie Mann, England och Elis Pettersson, Sverige.

Absolut inga dåliga namn på den tiden. Strand utkämpade ett trettioatal matcher och det är att märka att han aldrig har boxats en enda amatörmatch, utan blev proffs från sin första match.

Egentligen bara det något enastående och fantastiskt.

Tänk på det !!

I början av år 1927 anträdde då hans boxningsresa till England. Det blev givetvis en prövningens tid för den lovande Hälsingegrabben. Engelsmännen vore tydligen inte lika intresserad av att få fram en ett svenskt tungviktschopp, som vi här hemma, utan drog istället den största möjliga nytta av honom som sparringpartner till sina skickligaste tungviktsboxare. Följden blev, som man lätt kunde tänka sig, att Strand inte fick den rätta skötsel i England, i all synnerhet vad den mycket dåliga matordningen beträffar. Lite the och skorpor på morgonen och ett mindre hotellmål på eftermiddagen, var givetvis ingenting för en Hälsingegrabb med en brinnande matlust. När Strand så åter kom hem för att möta Jonny Widd, Göteborg på Velodromen, såg kanske medtagen ut, varför hans svaga match mot göteborgaren i viss mån måste ursäktas. (Det blev en knapp poängförlust efter 10 ronder)

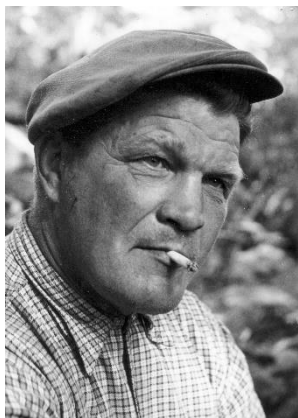
De övriga matcher under året 1928 när han hade kommit hem från Englands-äventyret boxades han helt otränad, kanske mest för han inte hade någon tränare eller manager. Resultatet blev därefter, två förluster och en oavgjord. Namnet John Strand bör i alla fall inte glömmas. Ty Strand har gjort mycket för den svenska boxningssporten.

Genom mycket flitiga uppvisningar har han gjort ypperlig propaganda. Han var ett verkligt fenomen på rephoppning och gymnastik. Han har även gått i bräschen för bildandet av ett par livaktiga boxningsklubbar i Norrland. Dessutom var Strand en äkta idrottskillen med den verkliga kamratandan.

Hans lösen var:

Stridshumör i ringen och jämnmod utanför ringen!

Efter det Strand dragit sig tillbaka från boxningen, lät han bygga sig en verkligt stilig villa i sin hemort Ala i Ljusne. Strand var en begåvad man med ett underbart minne, på så sätt lärde han sig en del språk som han hade nytta av i sitt fortsatta liv. När Strand den 27 juli 1975 firade sin 70 års dag var det verkligen uppvakning i Ala. Många boxningsvänner ville visa sin uppskattning för hans boxarkarriär, även tidningen "Sekonden" var med och gratulerade på hans födelsedag.

Elon "John" Strand, Ljusne som kallades **"Norrlandsyrvädret"** när han boxades, blev 86 år. Han somnade in på äldreboendet "Kastanjen" i Ljusne 1991.

Foto: Ljusne Bruksmuseums Bildarkiv

Denna artikel om Elon "John" Strand är det mesta hämtat från tidningen "Sekonden" Nr.4 1975

Lars Hedlund

Fyra unga hälsingelöften

Rolf Hansson, Söderhamn

Barbro Lansner, Ljusne

Gun Eriksson, Ljusne

Ove Berg, Alfva

Årsberättelse som väcker minnen...

Ibland kan en gammal skrift ge anledning till många eftertankar och funderingar. Som exempelvis när Mats Eriksson, god vän och mångårig tävlingsfunktionär i friidrott för Strands IF, plockade fram en årsberättelse från 1964 när vi träffades över en kopp kaffe på hans trädgårdsaltan.

Friidrotten har varit ett livslångt intresse för Mats Eriksson och det var förstås därför som Hälsinglands Friidrottsförbunds årsberättelse från 1964 aldrig hade hamnat i pappersåtervinningen...

Jag har genom åren sett åtskilliga årsberättelser från otaliga klubbar och förbund, men sällan någon så detaljerad och genomarbetad som den här. I varje fall inte på den här nivån. På 38 (trettioåtta!) välfyllda A4-sidor får man veta allt – med betoning på allt – som hände inom hälsingsk friidrott det här året.

På första sidan presenteras, som det heter, ”Fyra unga hälsingelöften”. Rolf Hansson, Söderhamn, Barbro Lansner, Ljusne, Gun Eriksson, Ljusne och Ove Berg, Alfta var ju verkligen namn vi sedan hörde talas om på olika nivåer. Årsberättelsen blev som att väcka ett något slumrande minne för mig som på den tiden jobbade med lokal sportjournalistik. Det var åtskilliga sommarkvällar och helgdagar som då tillbringades på olika friidrottsarenor här i landskapet. Nu åter till själva årsberättelsen som på alla sätt understryker den bredd som friidrotten hade då i mitten på 70-talet. Det är Pelle Eriksson, klassisk mångkampare från Arbrå och då ordförande i Hälsinglands Friidrottsförbund, och sekreteraren Gunnar Svärdhagen, Alfta, som har undertecknat den digra luntan. När dessutom Olle Arvidsson då var ordförande i ungdomskommittén så var förstås också alla viktiga ungdomstävlingar som Ungdomspropagandan, kretsmästerskap, samlingsserier, landskapsmatcher, skoltrekampen och mycket annat också tydligt redovisade

gren för gren. Förutom dessa tre ingick också Sixten Bergström, Marma, Gregor Iversen. Näsviken och Janne Wilhelmsson, Forsa i förbundsstyrelsen.

Janne var samtidigt också aktiv i slägga (där han tillhörde Sverige-toppen), diskus, kula och den något udda grenen vikt kastning och dyker upp i resultatredovisningen för bland annat SM, DM och olika landskapsmatcher.

Men det första som slår mig är den röstlängd som gällde inför årsmötet; 31 klubbar och 14 skolidrottsföreningar var röstberättigade! Jo, ni läste rätt. Om alla sedan utnyttjade rösträtten är förstås en annan sak...

120 aktiva hälsingeseniorer hade löst tävlingslicens det här året där Strands IF hade de flesta med 28 och följdes av Järvsö IF med 20, Arbrå IK 13, Edsbyns IF 12, Bollnäs GIF 11, Alfta GIF 9, Ljusne AIK 8, Ljusdals IF 7, Granbergs AIS 4, Söderhamns IF 4. Strömsbruks IF 2, IFK Gnarp 1 och Näsvikens IK 1. Dessutom fanns ytterligare ett tiotal klubbar med enbart ungdomsverksamhet.

Både ett antal nationella och internationella tävlingar hade arrangerats i distriktet och de olika landskaps- och landsdelsmatcherna, liksom lokala och regionala seriematcher, var viktiga inslag i tävlingskalendern. I Norr-ländska mästerskapen fick Hälsingland fyra mästerskap genom Janne Wilhelmsson, slägga och kula, Barbro Lansner på 200 meter och Gun Eriksson på 100 meter. Janne tog också SM-brons i slägga och deltog i två landskamper.

Den traditionella triangelmatchen mellan Hälsingland, Medelpad och Jämtland/Härjedalen gick det här året för 39:e (!) gången och arrangerades på Glysisvallen. Hälsingland hade också utbyte i en friidrottsmatch mot Gotland som då avgjordes för sjätte gången när gotlänningarna gästade Älvsjövallen.

I triangeln tog Hälsingland sju grensegrar genom Janne Wilhelmsson i kula (14.97), Barbro Lansner på 100 m (12,4) och 400 m (60,8), Gun Eriksson på 80 m häck (12,3) och längd (5.05), Ann-Marie Eriksson i diskus (29,51) samt Sten Gunnarsson på 3000 m hinder (9.31,8).

I matchen mot Gotland tog Hälsingland 11 grensegrar genom Janne Wilhelmsson i kula (14.83) och slägga (57,67), Anders Nordell i diskus (38.81), Gun Eriksson på 100 m (12,8), 80 m häck (12,3) och längd (5.03), Lennart Lind i stav (3.80), Tord Altberg på 1500 m (3.58,8), Nils Myrlund på 110 m häck (16,0) samt Sten Gunnarsson på 1500 m (15.34,0) och 3000 m hinder (9.30,9).

Samtliga DM-tävlingar i alla klasser och åldrar redovisas noggrant liksom årsbästalistorna och de då gällande distriktsrekorden. Och några av dem har ju varit klassiskt långlivade, som H-G Westbergs 1.50,3 på 800 meter från 1963 och Erik Wigers 8.54,2 på 3000 meter hinder från 1962. Och det var just sidan med gällande distriktsrekord som jag fastnade längst på. Naturligtvis har de flesta slagits ur rekordtabellerna sedan dess. Standarden har förstås nästan genomgående höjts sedan dess, men 10,8 på 100 meter (Birger Dieser, Arbrå 1950 och Göran Åström, Bollnäs 1957) väcker ju respekt, även om man ska komma ihåg att det då handlade om manuell tidtagning med allt vad det innebär... Om vi skulle publicera alla resultat och tävlingar som finns redovisade i den här digra årsberättelsen skulle sidorna inte räckta till i "Idrottsminnen". Men någon timmes roande och påminnande läsning blev det med en tydlig signal om att friidrotten fanns nästan överallt även ute i landsorten med sina kolstybbsbanor av varierande kvalitet, oftast runt fotbollsplanerna.

Lars Gösta Larsson

Det är lätt att glömma att betala medlemsavgiften i HIHS.

Den 26 augusti 2020.

OBS: Finns er adress med här nedan, så har ni glömt att betala medlems-avgiften för 2020.

Hur man betalar in avgiften, ser ni i kassörens ruta, sidan 2.

Stort Tack för ni stöttar HIHS !!

Ni som inte betalar in medlemsavgiften före 30 september, stryks från HIHS medlemsmatrikel.

Bollnäs och Ovanåkers kommun

Hagvägen 14	Bollnäs
Ö. Stationsgatan 26	Bollnäs
Alirgatan 18 B	Bollnäs
Bornvägen 7 G	Bollnäs

Hudiksvall - Nordanstigs kommun

Kyrkvägen 3	Gnarp
Gamla vägen 3	Jättendal
Fiskeby 20	Hudiksvall
Lingonvägen 5	Hudiksvall
Storgatan 40	Hudiksvall
Hudiksvägen 5 B	Hudiksvall
N:a Kyrkogatan 8 B	Hudiksvall
Marielundsvägen 31	Hudiksvall
Saltviksudde 8	Hudiksvall
Ovanskogsvägen 26	Hudiksvall

Övriga landet

Dalsgatan 6	Norrköping
Majorsgatan 13 D	Sundsvall
Germundsvik	Eskilstuna

Ljusdals kommun

Tullvägen 12	Ljusdal
Strömvägen 10	Tallåsen
S:a Ytterygvägen 10	Färila
Box 76	Ljusdal
Torsvägen 13	Ljusdal
Torsvägen 22	Ljusdal

Söderhamns kommun

Kättingvägen 15 B	Ljusne
c/o Forsell Viravägen 16	Sandarne
G:a Gävlevägen 29	Stråttjärä
Bergsvägen 8	Söderala
Sockenvägen 25	Söderala
Sandövägen 115	Söderhamn
Box 325	Söderhamn
Abrahambäckgatan 3	Söderhamn

I Hudiksvallsposten den 16 juni 1908 finner vi följande referat:

Strands Idrottsförening hade i söndags anordnat täflingar i hopp och kast för uttagande af representanter till de idrottstävlingar som kommer att hållas i Delsbo i samband med Hembygdsfesten under midsommarhölgen.

Resultaten, hvilka kunna anses ganska goda, otränade som större delen af idrottsmännen voro. En kastgren blevo speciell. Under spjutkastningen inträffade att sotargesällen L. Asplund, som frivilligt var behjälplig med uppmätande af kastens längd, fick ett spjut genom foten. Han hade flera gånger blifvit varnad för att icke stå i vägen och uppmanades att flytta sig undan vid kasten, men hade omedelbart innan olyckshändelsen inträffade förklarat: **"Jag flyttar mig tamefan inte en tum"**. Och då gick det som det gick. Asplund får nu foten hopplappad på lasarettet och får väl därunder begrunda, om det inte hade varit klokast att han hade flyttat sig en tum.

Texten hämtat från Bengt Olof Eskilssons jubileumsbok när Strands Idrottsförening fyllde 100 år

Idrottsminnen i present ..!!!

Har ni någon som snart fyller år !!

**En bra present är ju att bjuda på ett medlemskap i
Hälsinglands Idrottshistoriska Sällskap 2020.**

Kontakta oss så grejar vi det !

Owe Flodin 070-569 08 31 oweflodin45@gmail.com

Lars Hedlund 070-624 78 56 larshedlund400@gmail.com

Resultatet av Styrmans kluriga frågor !!

Denna gång fick vi in **13 tipsrader** av våra medlemmar i HIHS. Av dessa var det 9 med 12 rätt och 4 med 11 rätt.

Rätt rad.

1. B Lauberhornrennen
2. C Ja 3 (Ragnar Skanåker)
3. D Tomas
4. D Björn Waldegård
5. B Storbritannien
6. D Norge
7. C Jimmy Connors
8. C 50 m
9. B Jörgen Jönsson
10. B Jean-Philippe Gatién
11. C 6 gånger
12. C Maria Riesch

1:a pris 2 Sverigelotter **Jan Larsson, Kumla**
2:a pris 1 Sverigelott **Tord Krokström, Hudiksvall**
3:e pris 1 Sverigelott **Stig Dammbro, Söderhamn**

Sverigelotterna skickas till er i samband med utskick av Idrottsminnen 3 – 2020

Redaktionen gratulerar vinnarna.

Redaktionen uppmärksammar att en person från Kumla hade lyckan att vinna 1:a priset. Men vem är Jan Larsson? Kan nämna att han är svensk mästare i fotboll. Det var så

att Jan, som ursprungligen är Söderhamnare, var med i det segrande skollaget som blev SM-mästare 1965. Finalen spelade på Gamla Ullevi mot Göteborgslaget Lundensskolan och slutresultatet blev vinst med 3–2 för Söderhamn.

Det som är lite unikt är att Hudiksvalls skollag blev SM-mästare året före 1964. Hudiksvall skollag vann över Stockholmslaget Långbrodals skola med 5–2. Matchen spelades på Mälarhöjdens IP, Stockholm.

En utförligare artikel när två Hälsingeskolor blev SM-mästare två år i rad, kommer inom kort i Idrottsminnen.

Till vår hemsida: www.HIHS.se eller vår tidskrift **Idrottsminnen** är alla varmt välkomna att lämna bidrag för publicering. Det kan vara referat och bilder från små och stora idrottshändelser, berättelser om de verkliga eldsjälarna i landskapets olika föreningar mm.

Kontakter:

Hemsidan: **Lars Hedlund** 070 - 624 78 56
 larshedlund400@gmail.com

Anders Skoglund 070 - 690 93 01
 agskoglund@gmail.com

Idrottsminnen: **Lars Hedlund** 070 - 624 78 56
 larshedlund400@gmail.com

Häng med till Ramsjö !!

En nostalgitripp till Ramsjö. Ramsjö "den lilla skogsbyn", eller "nya Marma" som den också kallades när det begav sig. Det vill säga när fotbollen i byn blomstrade från mitten av 1960-talet till mitten av 1970-talet.

Det var då som de stora drakarna - Aftonbladet och Expressen - berättade om byn där invånarantalet i kommunen inte ens nådde fyrsiffrigt och där till och med kyrkan fanns med som klubbens sponsor. 6 000 kronor lämnade dåvarande prästen Uno Olsson över vid en liten ceremoni i lagets omklädningsrum i samband med en träning. Jodå, han hade fått ärkebiskopen Ruben Josefssons välsignelse i ärendet. 6 000 kronor - det var mycket pengar på den tiden.

Nostalgitrippen började i Ljusdal för att dryga fem mil senare på riksväg 83 komma till Ramsjö. Men på vägen upp blev det först ett litet stopp i Hennan där fotbollsplanen ligger till vänster och är det första man ser av byn. Den långa sjön Hennan slutar- eller börjar om du så vill- precis invid. På Hennans IP spelades också seriefotboll ett tag och tidiga vårar var det också Ramsjös hemmaplan.

En säsong, när RSK:s hemmaplan Thurevallen lades om, spelade också Ramsjö sina hemmamatcher där och dit kom det 1.100 åskådare när Ramsjö slog Färila i seriefinalen i division 4 och därmed tog steget upp till division 3. Och i och med det blev man ett av Norrlands bästa fotbollslag. På den tiden fanns det bara Allsvenskan, två division 2-serier och sedan division 3. Dessutom förstås lokala serier som administrerades av distrikten.

Men "den lilla skogsbyns" anmärkningsvärda fotbollsresa började tidigare än så. Fotboll hade man spelat länge, men när ortens store fotbollsson, Sven Stockzell, valde att lämna

IFK Östersund efter säsongen 1965 och tacka nej till anbud från flera allsvenska fotbollsklubbar. "Lennart Nyman i Hammarby hade fixat allt, tågbiljett var bokad för att jag skulle följa med laget till Danmark på träningsläger, men jag skulle bara få vara med och träna, inte spela matcher, det hade IFK Östersund bestämt. Då struntade jag i allt och flyttade hem". Detta var Svens ord. Flera av Svens fotbollskompisar i IFK Östersund flyttade till IFK Norrköping, Roland Grip och Bengt Lindström bland andra, och "Peking" var också intresserad av målsprutan från norr. Sven vann skytteligan i division 2 norra, i tre år.

Istället blev han alltså spelande tränare i hemmaklubben, division 6-laget, Ramsjö SK. Siktet var redan då högt ställt. Det blev seger direkt i division 6, andra året i division 5 vann laget också serien och säsongen efter vet du redan. Det var då som laget slog Färila i seriefinalen på Hennans IP. På Hennans IP sprack, för övrigt, också en svit värd att nämna. Laget hade vunnit 36 matcher i rad innan Ljusne AIK satte "p".

Foto: Leif Sundell

Nostalgitrippen fortsatte. I Hälsingenybo, byn mellan Hennan och Ramsjö, var en person ute på riksvägen och gick med stavar.

En fd lagkamrat skulle det visa sig, Sören Andersson är namnet. Nämner det bara så där i förbifarten. Det blev ett stopp till innan slutmålet. Stoppet vid fotbollsplanen vid sjön Hennans strand. Thurevallen, namngiven efter en i bygden stor ledare, Thure Ericsson.

Där har det inte spelats seriefotboll sedan hösten 2008. Laget vann division 5, 2007 och gick upp i division 4 men där blev det respass direkt. Det blev spelarflykt efter degraderingen och då valde klubben att dra sig ur seriesystemet. Numer arrangerar den aktiva idrottsklubben Cabarécupen, sköter elljusspåret, ett gym och mycket annat.

Ett par kilometer längre upp i den lååånga byn, från Thurevallen sett, bor Sven Stockzell och ytterligare en bit upp Leif Jönsson. Två ledargestalter som, tillsammans med tidigare nämnde Thure Ericsson och en mycket aktiv supporterklubb, gjorde det möjligt att Ramsjö skrev in sig i den svenska fotbollshistorien och därmed också gjorde den här nostalgitrippen möjlig. Målet för trippen, Leif Jönssons altan där det bjöds kaffe, kubb och tårta och titt i både Leifs och Svens klippböcker.

Ledargestalterna fr. vänster Leif Jönsson och Sven Stockzell visar bilder från Ramsjö SK:s fotbollshistoria.

Foto: Leif Sundell

Den långa fotbollsresan genom divisionerna betyder förstås många minnen. När Ramsjö SK började sin väg uppåt 1966 var det med eget spelarmaterial. Sedan fylldes det på med spelare från närområdet, typ fem-åtta mil bort, så som Hennan, Ljusdal, Ånge, Ytterhogdal. En värvning stack dock ut, det var när klubben värvade Sören Mannberg från allsvenska Hammarby.

I klippböckerna fanns också urklipp där Ramsjö, under sommaruppehåll, stod som värd för träningsläger för lag som Sleipner (med bland annat toppspelaren Örjan Martinsson), KB Karlskoga med Tord Grip och Lasse Heineman, och IFK Skövde där UNO-X Sandberg värvat ihop ett kanonlag med bla Italienproffset Arne "Månstrålen" Selmonsson och Bill Björklund. Spelare med landslagsmeriter.

När Ramsjö kom till match mot Sleipner så hade västhälsingarna haft svårt med målskyttet under våromgången. Örjan Martinsson lovade att kolla på saken...Ramsjö vann med 4–1 och Martinssons kommentar: "jag har inget att tillägga".

I seriespelet stötte Ramsjö under åren på fotbollsstorheter som IFK Östersund, Ope IF, och IFK Sundsvall. Gefle IF var också en motståndare. Laget hade ramlat ur division 2 och rustade starkt för en snabb återkomst. Hemma på Thurevallen vann RSK med 3–1 och spelade 1–1 i returen på Strömvallen. Gefle vann dock serien med RSK på tredje plats, tre poäng bakom. En (!) poäng hade behövts för att få kvala till division 2. Det hade vatt nå't.

Det blev fem säsonger i div.3

Leif Jönsson sitter på svaret hur "den lilla skogsbyn" kunde lyckas så bra på fotbollsplanen:

"Kamratskapet definitivt, vi höll ihop i vått och torrt. Och det här förde med sig att vi hade lätt att värva spelare också".

Leif Sundell

En Idrottsprofil har lämnat oss ...

Förmodligen var Ala-grabben **Curt Cahlman**, Sveriges snabbaste fotbollsspelare genom tiderna?

För en tid sedan avled Curt i en ålder av 92 år, mannen som var snabb som en hind!

Curt spelade 151 allsvenska matcher i Sandvikens IF som under 1950- och 60-talet tillhörde de stora lagen i Sverige. Dessutom gjorde han ett antal B-landskamper.

Curt Cahlman började sin karriär Ljusne AIK i slutet av 1940-talet, men redan säsongen 1951 värvades han till Sandviken, där han också avslutade sin karriär.

Historierna om Curt Cahlmans snabbhet är många. Bland annat förstärkte han Ljusdals IF i en midsommarmatch mot italienska storlaget Inter, Curt spelade högerback och fick Nacka Skoglund på sin lott, Efter en halvlek fick Nacka nog, han bytte kant i andra halvlek, Nacka hade inte fått en boll med i första avdelningen.

En annan episod var när Ljusne AIK arrangerade DM i stafett på Ljusneborg. Det fattades en löpare i LAIK. Curt hoppade in och därmed vann LAIK stafetten. Han var helt överlägsen sprinterlöparna i Hälsingland.

Efter karriären i Sandviken flyttade Curt Cahlman tillbaka till Söderhamnsområdet. Han var under en tid tränare i Sandarnes div. IV-lag och även i LAIK;s div. III-lag.

Curt gjorde sig också känd som en skicklig massör i Söderhamnstrakten.

Jag har många personliga minnen av Curt under hans tid i LAIK. Min far var med i styrelsen för klubben och vi var alltid närvarande vid fotbollslagets träningar, Curt som då jobbade på Konsum på Söder i Ljusne hade alltid en chokladbit med åt en godissugen yngling,

Cahlmans var för övrigt en riktig idrottsfamilj. Broder Inge, född 1924, var storspelare i bandy. Blev svensk mästare i bandy med Skutskär 1959 när Skutskär slog Västerås i finalen 1959 med 3–2. En final jag för övrigt bevistade tillsammans med Ala IF:s övriga spelare.

Inge Cahlman började sin karriär i Broberg för att sedan spela i Alas lag och spelade sedan i Skutskär från 1947. Inge Cahlman gjorde ett tiotal landskamper för Sverige.

Även Inge Cahlman lämnade idrottsfamiljen för några år sedan

Vi saknar dessa två fina idrottsskallar i vår krets.

Ala var för övrigt ett samhälle genomsyrat av idrott, framför allt då bandy. Torbjörn Jonsson, en av landets bästa fotbollsspelare, tilldelades Guldbollen 1960 som Sveriges bästa fotbollsspelare. Kommer också från Ala. Det talar sitt tydliga språk.

Karl Inge Brelín

**Vi avslutar Idrottsminnen 3–2020, med att än
en gång gratulera Erik Rost som tilldelats
Hälsingeguldet 2019.**

Motiveringen: Erik Rost tilldelas HG 2019 för hans mångåriga prestationer i skidorientering. Hans avslutning med fem medaljer vid EM i Turkiet 2019 och två guld under VM i Piteå 2019 säger allt.

ATT HANDLA I GLADA HUDIK, GÅR SOM EN DANS.

Gör ett besök i Glada Hudik!

Här finns den unika miljön och
Sveriges gladaste Handelsstad med ett
80 tal butiker, restauranger och caféer
mitt i centrum.

